

Alexandra BADEA:

„Deocamdată, am realizat tot ce-am visat”

Cătălina Panaitescu: *Alexandra Badea, ai terminat facultatea de regie la clasa profesorului Valeriu Moisescu. Ce înseamnă acest lucru pentru tine, având în vedere faptul că el a fost și mentorul unor personalități precum Silviu Purcărete și Claudiu Goga?*

Alexandra Badea: Întâlnirea cu profesorul meu Valeriu Moiescu m-a marcat foarte mult, pentru că am întâlnit un foarte bun prieten. Nu știu cum l-au perceput ceilalți colegi ai mei, dar eu nu-mi dau seama ce-am învățat. Au fost atât de multe, încât nu pot să le separ. E vorba și de relațiile interumane, de legătura cu teatrul.

C.P.: *Care au fost achizițiile culturale dobândite în urma invitației lui George Banu de a studia la Centrul Internațional de Studii Teatrale de la Sorbona?*

A.B.: Am plecat acolo în anul III de facultate. A fost un moment foarte important, în primul rând, pentru că am avut acces la o bază de date. Universitatea Sorbonne Nouvelle are una dintre cele mai mari biblioteci și videoteci din Franța, unde am avut posibilitatea să citesc multe texte. Am văzut și foarte multe spectacole, printre care cele ale lui Peter Brook, Bob Wilson, Grotowski, pe care, dacă eram în România nu le puteam vedea. În plus, am cunoscut oameni deosebit de interesați. Am fost la un stagiu de teatru muzical rus unde a fost o întâlnire cu profesori ruși care lucrau Cehov. Noi tocmai atunci terminaserăm în școală examenul de Cehov și a fost ca o prelungire a perioadei pe care tocmai o studiasem în țară. Pe urmă, a fost contactul cu spectacolele văzute la teatru, pe lângă ce văzusem pe casete. Așa că, tot ce s-a întâmplat acolo a contat enorm, pentru că accesul la informații mi se pare foarte important pentru un artist.

C.P.: *Cu ce te-a ajutat faptul că ai ucenicit, sub îndrumarea lui Radu Penciulescu, la repetițiile spectacolului „Celălalt Cioran”?*

A.B.: Pe Radu Penciulescu l-am întâlnit prin intermediul domnului Banu. A fost foarte important să-l văd lucrând, să-l văd cum se plasează în relația cu actorul, cu textul, să surprind raportul lui cu teatrul, cu timpul. E un om minunat. Eu niciodată nu pot să despart, cel puțin la aceste întâlniri, partea profesională de cea umană. Poate că ultima contează mai mult, pentru că, profesional, se transmit niște lucruri destul de subtil și, practic, nu-ți dai seama ce anume te-a impresionat.

C.P.: *Ai participat și la un stagiu oferit de teatrul „Le Manufacture” în cadrul Festivalului de la Avignon. Cum te-a marcat această experiență?*

A.B.: Era un stagiu în care noi am făcut de toate, de la regie tehnică până la tot ce se face într-un teatru. Norocul a fost că organizatorii m-au pus în legătură cu o companie de teatru—dans venită din New York, numită „Attack Theatre”, cu care am colaborat la două spectacole. Unul era numai de dans, la care eu le-am asigurat partea de regie tehnică, și un spectacol *happening* în care eu am fost moderator între actori și public. A fost foarte interesant, pentru că efectiv am văzut cum se creează o relație aproape din nimic.

C.P.: *Consideri că legătura cu exteriorul, studiile de perfecționare, stagiile de lucru sunt condiții necesare pentru dezvoltarea unui regizor?*

A.B.: Sigur că e important. Eu cred că a trecut perioada în care poți să stai în colțul tău fără să-ți pese de nimic. Contează foarte mult cum te raportezi față de ce se întâmplă în alte părți, față de alți regizori, față de evoluția artei contemporane.

C.P.: *Ce alte colaborări ai mai avut și cum ai fost privită, ca tânăr regizor român, în străinătate?*

A.B.: Nu am mai avut alte colaborări, în afara celor enumerate mai sus. În privința faptului că sunt româncă, noi avem tendința să pornim la drum cu anumite prejudecăți, cum ar fi aceea că suntem priviți de sus. Este o greșeală. Eu m-am simțit perfect integrată în grupurile lor și n-a fost nici o diferență între mine și ei.

C.P.: *Spectacolele tale „Artă” de Yazmina Reza, „Ușa” de Matei Vișniec arată afinitatea ta cu dramaturgia contemporană. Este și acesta un motiv pentru care ai ales „Lebensraum. Spațiu vital” de Israel Horovitz ca spectacol de absolvire?*

A.B.: Da, dar cred că această aplecare asupra textului contemporan nu-mi aparține numai mie, ci unei generații de regizori. Probabil, pentru că simțim că acest tip de teatru ne reprezintă mai bine, căci ne putem exprima mai direct. Surprinde niște teme care ne preocupă și pe care nu le găsim în textele clasice.

C.P.: *Te-ai gândit să pui în scenă și texte de Strindberg, Molière, Shakespeare sau Caragiale?*

A.B.: Nu m-am gândit, dar nici nu exclud această posibilitate. Îmi place foarte mult Cehov, dar mi-e teamă să mă apropiu de el, pentru că s-au făcut atâtea spectacole mari, încât mă gândesc că s-a spus tot ce s-a putut spune. Radu Penciulescu povestea că vroia să facă *Regele Lear* și, când a văzut *Lear*-ul lui Brook a trebuit să mai aștepte câțiva ani ca să scape de model. Probabil că la fel se întâmplă și cu mine. De exemplu, mie mi-a plăcut foarte mult *Livada de vișini* a lui Strehler. În momentul în care noi am făcut la clasă Cehov, eu nu puteam să mai aleg *Livada* după ce văzusem spectacolul de la „Piccolo Teatro”. Așa că, mai trebuie să treacă ceva timp.

C.P.: *Să revenim la „Lebensraum”. Spectacolul a fost foarte bine primit de critică, a fost premiat în cadrul Galei Tânărilor Regizor de la Buzău, precum și la Gala Absolvenților? Cum ai primit aceste premii?*

Scenă din *Lebensraum*. Spațiu vital de Israel Horovitz.

A.B.: Probabil că asta o spun toți, dar pentru mine chiar nu contează premiile. Cel mai mult m-a bucurat că spectacolul și-a întâlnit publicul, pentru că asta ne-am propus de la început. Pe mine mă mulțumește mai mult decât toate premiile pe care le-am luat.

C.P.: *Te pregătești pentru o nouă participare la Festivalul de la Avignon, secțiunea Off. Cu ce spectacol te vei duce și care sunt gândurile, speranțele tale legate de această ediție a festivalului.*

A.B.: Am fost selecționați cu *Lebensraum. Spațiu vital*. Vom juca între 1 și 31 iulie în fiecare zi. În primul rând, sperăm să fim văzuți de cât mai multă lume și, poate, să fim selecționați și la alte festivaluri.

C.P.: *Cum v-ați pregătit pentru această plecare?*

A.B.: Am scurtat spectacolul la o oră și jumătate, pentru că acolo nu avem la dispoziție decât două ore pentru montare. Mare parte din text este tradus, iar o parte va fi subtitrat. Sperăm ca publicul să înțeleagă și să vină să ne vadă.

C.P.: *După succesul cu „Lebensraum”, plecarea la Avignon, pregătirea premierei „Blaubart” la Teatrul Act, nu te simți puțin sub presiune?*

A.B.: În ultima vreme, da. Cel mai mult m-a obosea căutarea sponsorilor, m-am lovit de birocrație și de tot felul de probleme ce au apărut pe parcurs. Repetițiile chiar mă relaxează. Eu am vrut foarte mult să fiu independentă și acum îmi dau seama cât de greu este. Dar era mult prea frumos ca să nu încerc.

C.P.: *Știi că împreună cu Gianina Cărbunariu și Adriana Zaharia vrei să formați o echipă cu care să puneți bazele unui teatru de debut pentru absolvenții de regie. Vorbește-mi puțin de acest proiect.*

A.B.: A fost o inițiativă comună, dar domnul Nicu Manda ne-a impulsionat foarte mult. Noi am lansat deja proiectul tocmai din nevoia acestei generații de a continua împreună. Există un mare defect al sistemului, pentru că în momentul în care terminăm, practic ne despărțim. Actorii pleacă în teatre, regizorii, scenograful la fel, și e foarte greu să se mai regăsească echipa așa cum s-a format în școală. De altfel, cred că reușita spectacolelor de la Casandra s-a datorat, în primul rând, faptului că am funcționat foarte bine ca grupuri. De aceea ne dorim acest teatru, pe care intenționăm să-l deschidem în toamnă.

C.P.: *Crezi că este nevoie de o reformă în teatru și dacă da, ce ar presupune ea?*

A.B.: Cel mai corect mi se pare să se treacă la teatrul de proiecte. E nevoie de teatre specializate. De exemplu, în Paris există un teatru care promovează numai texte contemporane și este unul dintre cele cinci teatre naționale din Franța. Aș simți nevoia să existe și în România o astfel de instituție.

C.P.: *Ai câteva nume de regizori, oameni de teatru pe care i-ai ales drept modele de urmat?*

A.B.: Eu mă feresc de idoli. În schimb, sunt oameni pe care-i admir foarte mult, care contează enorm pentru mine și aici aș putea să repet numele lui Valeriu Moisescu, George Banu și Radu Penciulescu.

C.P.: *Cum își privește Alexandra Badea viitorul ei?*

A.B.: Deocamdată, mă bucur, pentru că până acum am realizat tot ce am visat. Câteodată mă gândesc că e prea frumos ca să fie adevărat. Dar, privesc viitorul cu optimism.